

ಕೂಂ ಡಂಗೇರಿಯ ಕೇತುಮೊಟ್ಟೆ ಗ್ರಾಮದ ಬೆಲ್ಲು ಬೋಪಯ್ಯ ಎನ್ನುವಾತನ ಅಪರೂಪದ ಪ್ರಸಂಗವು ನಾನು ಕರಮಚಂದನಲ್ಲಿ ವಕೀಲಿಗಿಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ, ಎರಡನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಡೆದದ್ದು.

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹತ್ತೂವರೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಬ್ಬಾತ ಬಹಳ ಆತುರದಿಂದ ನಮ್ಮ ಕಚೇರಿಗೆ ಬಂದ. ಬೋಪಯ್ಯ ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿಕೊಂಡ ಆತ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿತ್ತು.

“ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ತಾತನ ಕಾಲದಿಂದ ಬಂದ ಒಂದು ಅಂತ್ಯನ ಮನೆ. ಸುಮಾರು ನೂರೈವತ್ತು ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹಳೆಯದಾದದ್ದು. ಈಗಲೂ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿದೆ. ನಮ್ ತಂದೆ ಬೆಲ್ಲು ಸೋಮಯ್ಯನವರು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಸಾಯುವ ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಮುಂಚೆ ನನಗೊಂದು ರಹಸ್ಯ ತಿಳಿಸಿದ್ದರು. ಆ ರಹಸ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ನಮ್ ಮನೆಯ ಮಾಸ್ಟರ್ ಬೆಡ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಳೆಯ ಮರದ, ಭಾರವಾದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯುಂಟು. ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ಅಡಿ ಎತ್ತರದ್ದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹಳೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಕೆಲ ವಸ್ತುಗಳಿವೆ. ಅದರ ಅಡಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಹಸ್ಯವಾದ ಅರೆ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೊಂದು ಬಾಗಿಲು. ಮೇಲನೋಟಕ್ಕೆ ಅದು ನೆಲದಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೊಂದು ಸಣ್ಣ ಹಿಡಿಕೆಯಿದೆ. ಅದನ್ನು ಸರಿಸಿದರೆ, ಅದರ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತದೆ. ಅದರ ಕೆಳಗೊಂದು, ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹೂತಿಟ್ಟ, ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಣ್ಣ ತಿಜೋರಿಯಿದೆ. ಅದರೊಳಗೆ ಐದಾರು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಜ್ರಗಳು ಇವೆ. ಅವು ನಮ್ಮ ವಂಶದ ಪೂರ್ವಜರಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಪಾಳೆಯಗಾರನಿಂದ ಬಂದ ಬಳ್ಳುವಳಿಗಳಂತೆ. ಅದನ್ನು ತಲೆತಲಾಂತರದಿಂದ ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಕಾದುಕೊಂಡು ಬರಲಾಗಿದೆ. ಈ ರಹಸ್ಯವೇಗ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೊಬ್ಬನಿಗೇ ತಿಳಿದಿರುವುದು.”

“ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಲ್ಲಾ ಇದ್ದಾರೆ?” ನಾನು ವಿಚಾರಿಸಿದೆ.

“ನನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು. ಒಬ್ಬ ಚಿನ್ನಪ್ಪ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮಹೇಶ. ಅವರ ಹೆಂಡದಿರು, ಸವಿ ಮತ್ತು ರಾಣಿ. ಚಿನ್ನಪ್ಪನ ಐದು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗ. ಅಡುಗೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಪೊನ್ನು